

تیزه مله کورو شدم. آنی، بکا تعریف

او لندینی کی اخلاق قسر بوله مده. تیزه شن
بر قادی سدر، واقع ند مناج ایسده قلی عالیدر.
والده مک حصہ ارشیه حقنده کی شکایتی کندیسته

سویله دم. مندانه ای راهه، اسباب موچجه بی افاده

ایله بر ابر تکلیف ایستدیکی شرائط قبول ایدلیکی
حاله ایستدیکم زن زیاده سفی اعاده بیه آماده
بولندیغی بیان ایتدی. فقط سوزی بوراده
کشم. والده سویله: «مسئله حسن صورته
فیضیز اوله جقدر».

برادر! بوراسی پل خوش بکشیدی.

بهمشت آسا اولان بوله بر محله وحدت کریشه

یاشامقده — لطافت موسم ایله اکتساب

حیات جیده ایدن قلم ایچون — نه کوزل

مداد رسیل وار!

هر طرف شگوفه زاره دونش او لندینی

جهنه انسانک، او دریای روایخده بوزمک

وکافه غذاسنی اوراده بولق ایچون. کاه بلک

اوله جنی کایبور!

کوجه شهر قصوت آور قلوب ایسه

طیعت اطراف و اکناده اولانه لطاقتیله

عرض دیدار ایتمکده در. او لطافت بی مثال

طیعته مفتون اولان متوف قوانت ۰۰۰

اک روح افزا تپه لرک برنده بر باغمه جلک

بایدیش مشدتر.

دیدیکم با غمه سداده دره بر حاله که انسان

ایحریه بکیر کن پلانک قواعد فه ایسر بر

بانچهوان طرفدن دک بلک دلوهی وجهه

مستفید اولنی آزو ایدن بر صاحب حس

جانبدن تنظیم ایلدیش او لندینی آکلار.

ایلوم او اشجار ساخواره دنک سایه

صفا مدار ندن بن مستفید او لقدهم. او حدیقة

دلکشایه قریسا صاحب اوله جنم. بوراده بولندین

مدت قلیله دن بری با یگوانی کندی طرفه جله

موفق اوله بیلدم.

آثار ادبیه

و در تار [۱]

عنیت ایستدیکم دن دولایه قدر
نمونم! ای محب و فاشعارم، جنان بشمرده
نه قدر حکم خفیه آلهه مکنوز! سنک کی
یانشن بردیقه بیله آربله مددین بر دوستدن
او زاق دوشیکم حاله ینه مخلوق ظم! فقط
بیلرم که بی غفو ایدرسک.

مناسیبات ساریه کانجه، طالع ناسازم
اناری بکا، محمد قلی بی حضور، بی آرام
ایمک ایجون بیدا ایتدیرمش کی کورو نیبوری؟
زوالی «لاما نواور!».

مع هذا بن بی کناء ایدم. عقلم، فکرم
همیزیره سنک حسن و آن داستانی تماشا
جهنده ایکن آنک قلب بدخته استدنه شراره
محبت آوریز اشتعال اولیش ایسه بنده نه
قباحت وار؟

مع ما فیه بستون ده معه و می بیم؟ بیماره نک
حسیبات عاشقامه سنی تحریک ایدن بن دکلی بیم؟
انسان نه بیجیخ مخلوق درا اوست دوستم، بعد ازین
اطواه و مشواری تیچیه ایله بر ابر ایمه خواسته
خطاطر مدن بستون سیله چکم. طالع بشرك
کاس حیاته منزج ایتدیکی آلام و اکدارک
خطاطر دلسوزی ادامه ایمک ایستم. زمان
حالن مستفید اوله جنم. ماضی نم ایجون
«ماضی اوله جقدر.

حقیقت عنیزه، حقه وار. اکر
انسان زمان حالی صوغوق قان ایله دوش
تحکمه آله حق برده سیئات ماقبله بی تحظر
ایچون قوه خیالیه لرنی جزئی تحریک ایتش
او سه ایدیلر اکدار بشر بکون دها آز
مقدارده مشهد اولور دی.

[۱] آلان مشاهیر شعر اسندن (کونه) نک
ادن بر ازندن.